

TURCZI ISTVÁN

Hiszekegy

Hiszek a szemnek és a fülnek hiszek az ujjbegyemnek hiszek a színek és szagok hűségében a madarak mindenhatóságában a Nap és Hold kitartásában és a Természet nagy kifestőkönyvében hiszek a másoktól tanult történetekben a minden második szavát elhallgatóban a lehetséges olvasatokban az idegrendszer bábelében kis dolgok keservében lépések sehováiban kromatikus fantáziákban hiszek a kigondolt tett geometriájában hiszek a harmincadik században van hogy tíz év kell egyetlen perchez ebben is hiszek hiszem hogy a halottak előttünk járnak hiszem hogy utánunk igazabbak jönnek hiszem hogy a történet végül lefut a sorról és egy kozmikus Búgócsigában folytatódik hiszek abban hogy a műalkotás üzenete az az üresség ami a sajátja hiszek abban hogy a költészet nincs egyedül jobb meggyőződésem ellenére benned is hiszek Uram

Népdal

Gondolj el valamit, ami jólesik. Mondd: asszonyod fürdik a tóban. Ismételd meg: fürdik a tóban. Illessz hozzá tájat: opálos, tagolatlan derengésből szódd újra alakját. Bízd magad a csöndre, és nagyon figyelj. Láthatod: ahogy hosszú vizes haját előre-hátra dobja, megremeg a föld. Szél fészüli, víz a tükre. Meghitt füvek beillatozzák. Fenyők vigyázzák méltóságát. Felhők utánozzák mozdulatait. Madárraj dicséri, miközben pillantásod aranypora messziről hull rá. Az est csak egy borzongás szemhéjad alatt. Csipőt, hasat, kebleket, végtelen megtérések helyeit világítja be a tülevelekről aláhulló nedves fény. Kitartó szitakötők surrannak bőre és emléke közé. Tedd meghitté: kezekben lebbenjen rétpuhaságú törülköző. Már kész a rajz; ujjaid, e fázékony madarak, hozzárepülhetnek végre, mielőtt elfödi előled a gyorsan leszálló éj-paraván.